

Poezie autorky v překladu Karla Sýse

Osiřelá vesnice

Osiřelá vesnice,
hřbitov domů.
Bezmála dvacet let
nezaslechla kroky ani dech.
Prkna křížem přes okenice,
na cihlu hluboké škrábanice.
Před dveřmi hynou saně
steskem po dětech.
Barva se sloupala do masa,
zámek zrezivěl na kost.
Práh ztratil víru
v nové příchozí.
Pes by zaštěkal na cizího,
zakňučel, když přijde náš...
Ale to jsou jen bláznivé vidiny
poblouzněného domu.

Tulipány se derou k jaru.
Nikdo je nevysadil,
plevel se potácí zahradou
bez plánu jako opilec.
Stromy si propletly kštice
a květy zuří. Vždyť nastal máj,
ale slepými náboji
netrefí do úrody.

Plotům vyvstala žebra,
vyhřezly kostry válenek,
listí haraší na zápraží.
A lidi? Marně se snažíš,
nechodí po cestách.
Milovaná macešská vlasti!
Můžeš dát odpověď?
Kdo ožebračil starce?
Kdo odstříhl stařenkám knot?

Krym

Starý Krym sežehlý úpalem
zůstal krok za námi.

Jak se s ním rozloučit?
Vydat se od vln a zrcadel
do mlh a dešťů?
Od něžné linky pohoří,
od přetékajících trhů,
od divů pradávných dob?

Dítě dvou moří
předvídavě uspalo sopky
a hebce vystlalo náruč
pro lodě spěchající z dalek.
Krym s pláty silného zlata
na dně porostlém koráby z pohádek.
Nedopočítáš se žuly,
jež k sobě poutá dvě nedohledné hladiny.

Kavyl mi šeptá bylinu
o tom, jak bohatýr
stepí na koni cválal
a kůň kopytem kavyl pošlapal,
jak Skytové v noci pohřbívali,
zatkanou do hedvábného rubáše,
nejkrásnější ze svých dcer,
a jak vztyčili kurhan nad mohylou.

V Mramorové jeskyni zázraky žijí,
čekající na člověka, že se zastaví
aspoň na hodinku, na dvě.

Můj starý Kryme,
rodiště snů,
navoněný polní levandulí a trávou,
dirigente stovětrné symfonie
hřmící nad bezdechým krajem!

Konec světa

Stromy se svěšenými rameny.
Zacementované silnice.
Slepicím zmoklo peří,
kozy zebou nohy.
Pod zlámanými deštníky
choulí se lidé – myši.
Domy dorostly jen do přízemí,

zarazily se o břidlicový rám.

Auta á la retro
neberou ani do šrotu.
Mohli by žít lépe.
Ale jak na to? Nikdo se neptá.
Teď právě frčí holínky.
Až bude vyhlášeno léto
všichni si nazují polobotky.

Shop nepremává,
plot je našišato
a husy u koryta
bezcílně kejhají.
Na podzim půjdou pod kudlu.
Mají štěstí – nikdo jim to neřekl.
Od předtuchy ke smutku je jen krok.
A kdo nosí štěstí? Nevíme.

Na holuby číhají
hubené a zlé kočky.
Dnes krávy nadojí
denně jen lžici mléka.
Pusto a prázdno,
 pryč jsou mé naděje.
Nad horama nesvítá,
spásky se nedořežeš.
Na poslední stránce stojí věta:
Nastává konec světa!

Rozkradli jsme zemi

Rozkradli jsme zemi
po kouskách.
Jak vrátit to, čím bývala?
Jen pár teček místo odpovědi...
Vše co řekneme
umazala lež.
Vše je dovoleno,
ale smíš si to jen myslet.

Prosit světce lze jen v kostele.
Ale právě ti před pohledem ikon
uhýbají vyhořelým zrakem,

sinalí a dutí.
Jak jsi, Bože, mohl dovolit
právě tohle?
Místo štěstí jsem si vyprosila
hoře.

Učit se, učit se, učit?
Učení nemá cenu.
Bohatí se neučí,
kradené zlato jim samo
spadne do klína.
Už to začíná –
bez čtení, bez psaní,
bohatnou dutohlávky a dutohlávci,
rozlézají se rychlokvašky.
Mor peněz k nám vtrhl,
ano, právě k nám!

I mrňous umrněný
chce být bohatý!
A mocný,
pozlacený od hlavy až po paty.
Ó krutá tího moci!
A tak málo vlastenců v zemi.
Kam se poděju,
kam před tím uteču,
když snít zadarmo se dá
už jenom v černé noci?

Když v Praze prší

Praha se mračí. Déšť
paličkami tluče dláždění.
A víchr – nesmlouvavý vojevůdce
rozkazuje živé vodě
koho a co má svlažit. Nehybnost
mlčí nad zalitou Prahou,
od střech po sklepení zebou domy.
Město se unavilo, tiše spí.

Podél zdi probleskne
a zas vklouzne do tmy taxík.
Unavená Praha spí.
Dá si zdát letní sny.

Karlův most se stáhl do sebe,
na kost promočený lijavcem.
Protahuje se jako kotě
teď nastavil vodě pravobok.

Na palubě těžkotonážního deštníku
obeplouvám skaliska činžáků.
Sním s Prahou
sama její sen.
Vpíjím se do samoty...
Slyšíš mne, Praho?
Zakotvím svou duši v hnízdě
pod jednou z hebce vystlaných střech.